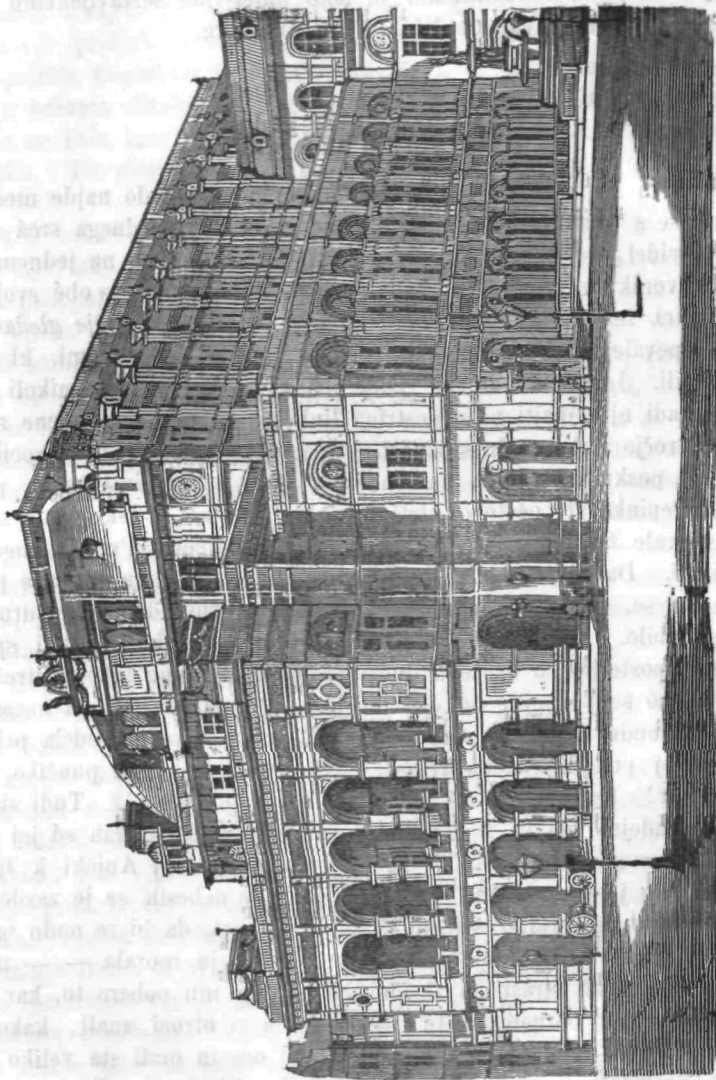

Dunajske slike.

II. Dvorno operno gledališče.

Užé v lanjskem „Vrtci“ smo omenili najlepše in najznamenitejše stavbe starega veka, osobito gledališča pri starih Grkih in Rimljanih. Denašnja slika pa vam kaže velikansko operno gledališče na Dunaji, ki je bilo 1869. l.

dodelano in javnim predstavam izročeno. Ako pridete čez tako imenovani „Elizabetin most“, ki je pozidan preko reke Dunajčice, potem ste na širokej cesti, ki se imenuje „Ringstrasse.“ Tu se vzdiguje palača pri palači, med katerimi nas najbolj zanimiva v vrsti visocih poslopij na levo prosto stoječe velikansko dvorno operno gledališče. Zidanje tega velikanskega poslopja se je pričelo 1861. l. in je bilo dodelano, kakor smo užé zgoraj omenili 1869. l.

Poslopje je ozaljšano s prekrasnim stebri in podobami. Gledališčni prostor ima 4 galerije in je odmerjen za 3000 ljudi. Slog te orjaške zgrade se ne dá lahko imenovati; neka zmes romanska in bizantinska je. Vsa osnova s svojimi prostornimi hodišči pri tleh, na katere se naslanjajo nadstropja, kaže, da se stavbeni umetelniki naših dni vračajo zopet nekako nazaj v starodavne čase; da pa zidarska izpeljava vstreza tirjatvam novejše dôbe, to se umeje samo o sebi. Načrt k temu velikanskemu in jako umeteljno sestavljenemu poslopju sta naredila stavbenika van de Nüll in Siccardsburg.

Na vernih duš dan.

Anička in Pepinka ste bile sestri, kakoršnih se malo najde med otroci. Ljubile ste se s pravo otročjo ljubeznijo; jedne misli in jednega srcá ste bile. Kdor ju je videl, rekel je, da ste dve cvetici, vzraščeni na jednom stebelu. Kadar je v zvoniku zazvonilo „zdravo Marijo“, povzdignile ste obé svoji nežni, nedolžni ročici, ter ste tako lepo molile, da ju je bilo le veselje gledati. Tudi ste rade prepevale kratke pesence in gledale knjižice s podobami, ki so jima jih oče kupili. Igrače ste imele vedno jednake, ter se niste nikoli kregale ali sprle zaradi njih, kajti njiju sestrina ljubezen ni poznala nobene nevošljivosti. To otročjo ljubezen in složnost, ki se redko nahajate pri otrocih, hotel je njiju oče poskušati. V ta namén jima kupi veliko in krasno punčiko. Anička in Pepinka ste očetovo skušnjo dobro prestale. Oskrbovale ste punčiko in se igrale ž njo v največje veselje njiju staršev. Prepira med njima ni bilo nikoli. Da bi se vendar časi jedna ali druga sama igrala s punčiko, dogovorile sta se, da jo bo jeden dan imela ta, drugi dan zopet druga. In tako je tudi bilo. Jeden dan je punčika jedla z Aničko in tudi spala pri njej v njenej posteljici, a družega dné je bila zopet ravno tako postrežena od Pepinke. Takó se je godilo od dné do dné. Prigodilo se je pa necega dné, da je Anička hudo zbolela. Njena sestra Pepinka je vedno sedela pri njenej posteljici in jej punčiko dajala rekoč: „Ná, Anička, vzemi punčiko, jaz jo tebi prepustim! Kadar ozdraviš, punčika bodi samo tvoja!“ Tudi starši so si mnogo prizadejali, da bi Anička zopet ozdravela. Noč in dan so jej stregli, in tudi po zdravniku so poslali, da bi pomagal bolnej Anički k ljubemu zdravju. A bilo je vse zamán. Ljubemu Bogu v nebesih se je zazdélo, da je poklical dobro in pridno Aničko k sebi v nebesa, da bi se ondu igrala z njegovimi angelčki v rajskem veselji. In Anička je morala — — umreti! Smrt, to je pač nekaj strašnega za človeka, kadar mu pobere to, kar mu je najljubšega na tem bornem svetu! — O da bi vi otroci znali, kako se je Pepinka jokala po svojej ljubej sestrici. Tudi oče in mati sta veliko žalosti in britkosti pretrpela po izgubi svoje ljubeznjive hčerke. — Pepinka je večkrat očitala punčiki, kako trdosrčna je, ker ne žaluje po umrlej Anički.

Prišel je dan vernih duš, — dan, ko se vsak spominja svojih preljubih rajceih ter njihove grobove z vencí in jesenskimi cveticami nakituje, kar je gotovo znamenje ljubezni in spoštovanja do njih. Ta dan je šla tudi Pepinka s svojo punčiko na pokopališče, kjer je v hladnej gomili počivala nje preljuba sestra Anička. Šla je, da porosí nje gomilo s solzami ljubezni ter jej po-